

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ τοῦ θεά-
τρου «**Αλάμπρα**» με τὴ
«**Δωδέκατη νύχτα**» εἰσηγι-
ται μιὰ σκηνοθετικὴ ἀποψη
γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Σαίξπηρ.
στηριγμένη πάνω στὴν πα-
ράφραση οὐσιαστικὰ τοῦ Γ.
Σκουρτίη. ποὺ ὁλοφάνερα εἶ-
χε γιὰ ὁδηγὸ τὴν παιγνι-
διάρα κι ἀστραφτερὴ μετά-
φραση τοῦ Βασιλῆ Ρώτα.

Ἡ σκηνοθετικὴ ἀποψη, ἐνδιαφέ-
ρουσα καὶ μελετημένη, κοντινὴ
στὴν ἀποψη τοῦ Γιάν Κόττ γιὰ
τὸ ἀπὸ ποῦ ἔλκει τὴν καταγωγή
τῆς ἡ σαιξπηρικῆς ἐρωτικῆς κωμω-
δίας, ἀλλοιώθηκε ἀπὸ τὴν ἱσπε-
δικὴν μεταφράση, ποὺ ἔχασε
τὴν ὁμορφίαν τῆς ποίησης, κατα-
φεύγοντας στὶς σύγχρονες κοινό-
τοτες πιά φόρμες τῆς φάρσας.

Ἡ «**Δωδέκατη νύχτα**» εἶναι ἑ-
νὰ ἀναγεννησιακὸ ποιητικὸ παι-
γνίδι τοῦ ἔρωτα, ποὺ ἐξελίσσεται
μέσα ἀπὸ τὶς μεταμφιέσεις τῶν
προσώπων, ποὺ ὑποδελώνουν τὴ
μασκαράτα — γνώριμη διφασκίδα
σὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σαίξπηρ. Ἡ
Βιόλα μεταμφιεσμένη σὲ ἀγόρι ἐ-
ρωτεύεται τὸν Ὀρσίνο, ποὺ ἀ-
γαπᾷ τὴν Ὀλίβια, ἡ ὁποία ἐρω-
τεύεται τὴν Βιόλα - ἀγόρι καὶ τὴ
μπερδεύει μετὰ τὸν ἀδελφὸ τῆς Σε-
βαστιανὸ ποὺ ἐμφανίζεται πρὸς
τὸ τέλος τῆς δράσης. Ὁ Ἀντώνης
ἀγαπᾷ τὸ Σεβαστιανὸ κι ὁ
ταὶν συναντᾷ τὴν Βιόλα ἐξομολο-
γεῖται τὸν ἔρωτά του νομίζοντας
πὺς εἶναι ὁ Σεβαστιανός. Ὅλο
αὐτὸ τὸ μπερδεμα ποὺ δοκεῖ τὴ
θαυμαστὴ θεατρικὴ δρώση τοῦ
Σαίξπηρ, ἐκφράζε παραλληλὰ τὴν
ἀναγεννησιακὴ ἀντίληψη γιὰ τὸ
δυσυπόστατο φίλο τοῦ ἔρωτα.

Ἡ σκηνοθεσία τοῦ Γ. Ρεμούν-
δου τᾶχε αὐτὰ ὑπόψη τῆς κι αὐ-
τὰ φαίνεται κάτω ἀπὸ τὸ τελικὸ
ἀποτέλεσμα τῆς παράστασης,
ποὺ ὅμως καθορίστηκε ἀπὸ τὴ δι-
ασκηνή. Ὡστόσο, ἡ «**Δωδέκατη
νύχτα**» τοῦ «**Αλάμπρα**» διαθέτον-
τας καλοὺς ἡθοποιούς πέτυχε νὰ
εἶναι μιὰ εὐχάριστη παράσταση,
γεμάτη ρυθμούς, χρώματα καὶ κω-
μικὰ εὐρήματα.

Ὁ Θ. Καρακατσάνης, ἐρμη-
τικὸς ταλαντούχος κωμικός, μετὰ
Β. Διαμαντόπουλο στὸν εὐθυμο-
σαρκαστὴ Κύρ - Τόμπη, μετὰ
μπουφόνικο Κύρ - Ἀντρέα τοῦ Ν.
Λυκομήτρου καὶ τὴν πληθωρικὴ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

Σαίξπηρ, ὁ παντοτινὸς

Μαρία τῆς Μ. Παπακωνσταντίνου,
ἀποτέλεσαν μιὰ γραφικὴ θεατρι-
κὴ τετράδα. Ἡ Κ. Βασιλάκου καὶ
ἡ Ξ. Καλογεροπούλου προβάλλουν
μὲ ἀνεση καὶ ἐκφραστικότητα τὴ
θελικὴν δραστηριότητα τῶν ρόλων
τους. Ὁ Θ. Μυλωνᾶς ἐπὶ τὴν φηγού-
ρα στὸ ρόλο τοῦ Ὀρσίνο. Ὁ Μ.
Χρυσομάλλης ἐλοσυρνιατικὰ εἰκλῆ-
τος κι ἐκφραστικὸς στὸν τριπλὸ
φίλο. Ἐξαιρετικὰ ἀμείλιτος ὁ Γ. Ρε-
ζάνης στὸν Θάδα. Ἡ φηγούρα τοῦ
Ι. Σιδερῆ ἀρμονικὴ μετὰ τῆς Κ. Βα-
σιλάκου. Καλὲς ἐπίσης οἱ προσπά-
θειες τοῦ Τ. Γιακωβάκη καὶ Στ.
Βούτου.

Ἐνδιαφέρουσα ἡ μουσικὴ τοῦ Ν.
Κυπουργοῦ, ἀλλὰ νομίζουμε πὺς
δὲν ἔδνε μετὰ τὴ μορφή ποὺ πῆρε
ἡ παράσταση.

Ο **ΘΙΑΣΙΟΣ** τοῦ «**Λακωνικοῦ**
Θεάτρου» μετὰ τὴν κωμωδία
«**Οἱ δύο κύριοι ἀπ' τὴ Βερόνα**»
ποὺ παρουσιάζει ἐμπληκτικὲς ἀν-
τιστοιχίες μετὰ τὴν «**Δωδέκατη νύ-
χτα**», προσπάθησε νὰ διαβάσει μετὰ
σύγχρονη ἀντίληψη τὸ κείμενο τοῦ
Σαίξπηρ, χωρὶς νὰ ἀπαρνιέται
τὸ ποιητικὸ στοιχεῖο ποὺ εἶναι ἑ-
ταὶ κι ἄλλοιως καθοριστικὸ στὸ
βίαιον τοῦ Ἀγγλοῦ ποιητῆ. Ὁ
προβληματισμὸς τοῦ «**Λακωνι-
κοῦ**» εἶναι ἀνοιχτός καὶ σαφὴς
καὶ ἡ χρησιμοποίησις τῆς μάσκας
καὶ τοῦ συγκρατημένου γκροτέσκ
παρόπτεψε κατ' εὐθείαν τὴν κα-
ταγωγή τῆς ἐλισσαβετιανῆς κωμω-
δίας. Ἡ μετάφραση, λειτουργικὴ
στὸ ποιητικὸ ἐπίπεδο καὶ ἀμεση
στὸ κωμικὸ, ἡ ἀνάσφρη κι ἐξέλι-

«**Ἡ Δωδέκατη νύχτα**
τοῦ Κου Σαίξπηρ»

στὸ «**Αλάμπρα**»

«**Οἱ δύο κύριοι**
ἀπὸ τὴ Βερόνα»

στὸ «**Ἐντοπία**»

κτῆ σκηνικὴ ἐξέλιξη τοῦ μύθου καὶ
τὸ κεντὰ κι αὐθόρητο παίξιμο
τῶν νέων ἡθοποιῶν τοῦ «**Λακωνι-
κοῦ**». Δίνουν ἕνα μέτρο, εἰς εἰκό-
να λαϊκοῦ θεάτρου ποὺ ὁ φυσικὸς
τοῦ χώρου θὰ ἦταν ὁ ὑπαίθριος.

Τὸ «**Λακωνικόν**» μετὰ τὴν παρῶ-
σταση τοῦ «**Ἀγαμέμνονα**» καὶ τῶ-
ρα μετὰ τὴν «**Βερόνα**» δίνει προστι-
μὴς γιὰ μιὰ ἐλπιδοφόρα παρου-
σία στὸ θεατρικὸ χώρο.

Ἡ σκηνοθεσία ὀφείλεται στὸν
Κων. Μάριο, ὅπως καὶ ἡ μετά-
φραση. Ὁ σκηνικὸς διάκοσμος
τοῦ Κ. Χαύλη, παρὰ τοὺς περιο-
ρισμούς ποὺ δημιουργεῖ ὁ χώρος,
ἔδνε χρώμα στὴν παράσταση,
βοηθούμενος περισσότερο ἀπὸ τὰ
εὐχρηστά κοστούμια. Ἡ μουσικὴ
συνόδεψε σωστά τὰ ποιητικὰ μέ-
ρη τοῦ ἔργου.

Ἀπὸ τοὺς ἡθοποιούς ποὺ μετὰ
κόφι καὶ εὐσυνειδησία συμβάλλουν
σ' ἕνα καλὸ σύνολο, ξεχωρίζουν ὁ
Κ. Μάριος στὸν ὑπὸ τὴν Ἀλὴν μετὰ
τὸ λοικίαιστο φλεγματισμὸ του, ἡ
Μ. Ἀνθίδου στὴ Λουσία - τὴν
καλόκαρδη παρὰ τὴν, ἡ Τ. Χαμη-
λοβόρη στὴ γκροτέσκ φηγούρα
τῆς Πανθίας, καὶ ὁ Σπ. Μπιρπίλας
ποὺ ἐφτιάζει ἕνα ὑπὸ τὴν κλάου.

Ἡ τετράδα τῶν ἐραστῶν μετὰ
τοὺς Β. Κούρη, Π. Κασιδιάρη, Α.
Πολυτίμου καὶ Ν. Λόκα λειτούρ-
γησε θετικά. Οἱ δύο γυναικεῖοι
ρόλοι ἀπαιτοῦν περισσότερη ἀπ' ὅ-
ση δόθηκε νεανικὴ διάθεση. Κα-
λοσηματισμένες οἱ γκροτέσκες
φηγούρες τοῦ Α. Φουστῆ καὶ Κ.
Λιόλιου.